

Sabina Šatinska

Paslaptingi Petros lobiai

Meilė. Išdavystė.
Nusikaltimas

Alma littera

BEATA LABAI BIJOJO SKRISTI LĒKTUVU. Tiesiog paniškai. Ir tos baimės niekaip negalėjo paaiškinti. Siaubas kildavo kažkur giliai pilve ir akimirksniu apimdavo visą jos esybę. Kūnas sumedėdavo ir tapdavo nepavaldus sąmonei. Tomis akimirkomis Beatai atrodydavo, kad smegenys egzistuoja sau, o kūnas sau. Baimė išnykdavo lėktuvo ratams palietus žemę.

Beatos laukė skrydis į Varšuvą, kur ji turėjo susitikti su reklamos verslo partneriais – aptarti keletą metų trunkančio bendradarbiavimo perspektyvas. Skristi ji, jei tik galėjo, vengė ir mieliau rinkosi autobusą arba traukinį. Tačiau vėpla naujoji įmonės administratorė nieko nežinojo apie savo bosės fobijas (pati kalta – neįspėjo) ir užsakė jai skrydį.

Įsitempusi Beata sėdėjo lėktuve ir nekantriai laukė skrydžio pabaigos. Kaimynas, gana tuklus vyriškis, sprendžiant iš grimasų ir dideliais lašais aprasojusios

kaktos, jautėsi panašiai. Tikriausiai irgi kentėjo nuo skrydžių baimės. Jis taip stipriai spaudė krėslo ranktūrius, kad atrodė, jog šie tuoj tuoj sulūš. Tai neįkvėpė ir jai drąsos. Kita vertus, tai, jog bijo ne ji viena, kėlė jausmą, kad bijoti lėktuve – normalu. Tai ją ramino.

Staiga Beata pajuto, kad kaimynas suglebo. Pamerkusi akis pamatė, kad vyriškis nenatūraliai persikreipęs – kūnas susmukęs, galva nusvirusi ant peties į jos pusę.

– Ar jums viskas gerai? – pajudino ją už rankos.

Tas nieko neatsakė, tik dar labiau pasviro link jos.

– Gal jums reikia pagalbos? – bandė kalbinti, tačiau jis nerodė jokių gyvybės ženklų. Atsargiai pakėlė jo ranką ir bandė užčiuopti pulsą. Jo nebuvo.

Beata suakmenėjo iš baimės. Ką dabar daryti? „Turbūt reikia kviesti stiuardesę?“ – dingtelėjo jai. Tačiau kaip? Ji nustūmė bendrakeleivį nuo savęs ir ėmė desperatiškai dairytis. Žvilgsnis užkliuvo už iškvietimo mygtuko virš galvos. Iš visų jėgų ją nuspaudė.

– Ponia, ko nors pageidaujate? – netrukus priešais ją išdygo paslaugiai besišypsanti stiuardesė.

– Ne, ne, aš nieko, – tyliai, kad niekas neišgirstų, prakuždėjo. – Tačiau šis vyras, – ir ji pirštu parodė į bendrakeleivį, – jam kažkas negerai. Labai... negerai!

Stiuardesė įdėmiai pažvelgė į Beatą, paskui į jos kaimyną, tada vėl į Beatą. Ši nuo skvarbaus žvilgsnio

susigūžė ir norėjo sulįsti į kėdę. Deja... Palydovė, tarsi negalėdama patikėti tuo, ką mato, čiupo susmukusiam keleiviui už riešo ir taip pat pabandė užčiuopti pulsą. Beata virpėdama iš jaudulio stebėjo jos veiksmus. Bendrakeivis nerodė jokių gyvybės ženklų. Stiuardėsė, persilenkusi per Beatos petį, dar bandė jį judinti, tačiau jo kūnas tik nevalingai sviro nuo Beatos link lango. Negyvėlio galva atsirėmė į lėktuvo sieną, o kūnas slystelėjo. Beatai pasirodė, kad dar akimirka, ir vyriškio kūnas nuslys nuo kėdės. Tačiau priekinės kėdės atlošas ir stambus stotas neleido kūnui nukristi ant žemės. Palydovė suspaudusi jo glebią ranką, papurtė galvą ir tyliai sušnibždėjo Beatai:

– Tikriausiai širdies smūgis. Pasistenkite elgtis ramiai. Tokiais atvejais svarbiausia – nekelti panikos.

– Gerai, – ėmė linksėti Beata, stengdamasi nuryti gerklėje užstrigusį gumulą. – Gerai, – pakartojo ir užsimerkė. Jai visada atrodė, kad stipriai stipriai užsimerkus baimė dingsta. Tačiau ji niekur nedingo, o vis augo, didėjo ir plėtėsi. Ne kiekvieną dieną tenka atsidurti šalia negyvėlio!

Netrukus vėl priėjo stiuardėsė.

– Ponia, – ji palietė Beatai petį. – Ponia, gal malonėtumėte....

Beata pažvelgė į ją nieko nesuprantančiu žvilgsniu.

– Gal galėtumėte persėsti štai ten, – stiuardėsė parodė į lėktuvo galą.

Atsiradus konkrečiai užduočiai, šurpas kiek prislopo. Reikėjo susirinkti daiktus. Beata vogčiomis pažiūrėjo į kaimyną. Tai buvo maždaug penkiasdešimties metų vyriškis, pliktelėjęs, tvarkingu kostiumu. „Verslininkas? Vargšelis. Mirtis nesirenka. Jai nesvarbu, ar tu verslininkas, ar gatvės valkata. Išmušė tavo valanda ir keliauk anapilin“, – liūdnai pagalvojo. Apsidairė. Visi ramiai drybsojo savo krėsluose. Žiūrint į juos atrodė, kad nieko neįvyko. Pasilenkė norėdama įsiaiuti batelius. Ir netikėtai pamatė šalia negyvėlio kojos rusvą voką. Per daug nesvarstydamą pagriebė jį nuo grindų ir iškišo į rankinę. „Vėliau atiduosiu stiuardesei“, – tarė sau.

Lėktuvas nebuvo sausakimšas, tad stiuardese ją pasodino vieną prie lango.

– Geros likusios kelionės, ir pasistenkite atsipalaiduoti, – palinkėjo ji. – Norėčiau jūsų paprašyti, kad lėktuvui nusileidus nepabėgtumėte. Tokia tvarka. Pati suprantate.

Sužybsėjo signalas prisisegti diržus – lėktuvas artėjo prie Varšuvos oro uosto. Dar po kelių minučių silpnas ratų stuktelėjimas į žemę paliudijo juos sėkmingai nusileidus.

Keleiviai voreleėjo link durų. Viena iš stiuardesių apdairiai užstojo negyvėlį ir linkėjo visiems geros kloties. Kaip ji sugeba šypsotis, kai už nugaros lavonas? Bandydama įminti šią mįslę Beata pakilo iš savo

vietos, bet prisiminusi stiuardėsės prašymą neskubėjo. Greit lėktuve liko tik ji, aptarnaujantis personalas ir nelaimėlis. Pasirodė lėktuvo kapitonas:

– Tuoju prisistatys teisės saugos atstovai. Gal pageidautumėte ko nors?

– Ne, – sumelavo Beata, stengdamasi daugiau nežiūrėti į mirusį vyrą. Teisybę pasakius, ji klaikiai norėjo gerti, bet jautė, kad šičia nepavyks praryti nė gurkšnio. – Tikiuosi, ilgai neužlaikys. Atvykau darbo reikalais.

– Tai neturėtų užtrukti... Nors ką gali žinoti... – atsakė įgulos vadas.

Ir tikrai, po akimirkos prisistatė civiliškai apsirengę Lenkijos pareigūnai. Jie uždavė po kelis klausimus lėktuvo kapitonui, stiuardesei, o paskui ir Beatai. Užsirašė viešbučio, kuriame apsistos, pavadinimą. Netrukus ji buvo laisva.

VIEŠBUČIO KAMBARYJE BEATA NUTRENKĖ DAIKTUS ir palindo po dušu. Šaltas vanduo prasklaidė slogią nuotaiką ir įsisupusi į rankšluostį ji prisėdo prie veidrodžio. Nubraukė nuo akių drėgną plaukų sruogą, įsižiūrėjo į savo atvaizdą. Iš veidrodžio į Beatą žvelgė šiek tiek susivėlusį, bet visai simpatiška žydraakė trisdešimt penkerių metų moteris. Pradėjo priekabiai

KYLANTI SAULĖ PURPURINIU RAUDONIU DAŽĖ HORIZONTĄ. Jie važiavo per smėlingą dykumą.

Beata jautėsi keistai – jos širdyje grūmėsi nerimas dėl ateities (ir dėl to, kad galbūt įžeidė Cezarį) ir džiaugsmas dėl išvykos.

Autobusėlis buvo artipilnis – maždaug pusė lenkų turistų, pusė lietuvių. Lenkai Beatą nelabai domino, bet štai lietuviai visi iki vieno buvo pažįstami. Aišku, Beata būtų jautusis kur kas pakiliau, jei jų čia nebūtų, bet šį rytą rodėsi įmanoma juos išverti. Ji įdėmiai apžiūrinėjo bendrakeleivius.

Iš pirmo žvilgsnio apibūdinti nuotykiu dalyvius jai buvo gana lengva. Savo pačios nuostabai, ji linksmai ėmė mintyse piešti žodinius jų portretus.

Ji, Beata. Pagrindinė herojė, tikro vyro ir pasakiškų lobių ieškotoja.

Cezaris. Pretendentas į herojės ranką ir širdį, padedantis visose paieškose.

Algirdas. Išlaikytinis.

Nora. Savo amplua artima inženiu*, šviesi galvelė (pagal plaukų spalvą).

* Aktorės amplua – jaunos, naivios (kai kada koketiškos, kai kada išdykusios) merginos vaidmuo.

Daiva ir Gediminas. Iš šachmatų žaidimo atkelia-
vusios visagalės valdovės ir beginklio karaliaus figūros.

Martynas ir Elzė. Gyvūnijos pasaulio atstovai,
povų porelė: savimi patenkintas patinas su neišraiš-
kinga patele.

Adomas ir Paulė. Jaunavedžiai studentai, be ypa-
tingų pretenzijų.

Česlovas. Kuklusis gražuolis.

Andžejus. Strakaliojantis plepus gidas, kalbantis
lenkų ir anglų kalbomis.

Vairuotojai ir lenkų turistai. Antraplaniai statistai,
dalyvaujantys masinėse scenose.

Beata negalėjo žinoti, kad šis veikėjų sąrašas taps
siaubingos dramos, kurios niekas nenujautė įvyksiant,
įžanga. Kiekvienas iš jų dar tarėsi esąs laisvas savo vai-
dmens režisierius ir nė nenumanė, kiek daug gali lemti
Didysis Kūrėjas ar atsitiktinumas.

ALGIRDAS SĖDĖJO PRIE BEATOS, – MATYTI, KAD PARO-
dytų, kas yra kas. Už jų knarkė Martynas. Nora tartum
netyčia įsitaisė šalia Cezario. „Gyvatė“, – smilktelejo
pavydo dūris Beatai į širdį. Cezaris kaip niekur nie-
ko plepėjo su ja. Pagavęs Beatos žvilgsnį, jis šelmiškai
šyptelėjo. Suprask kaip nori.

Prieš prasidedant kelionei Beatos galvoje vis kirbėjo mintis, kaip jiems reikės pabėgti nuo grupės ir ieškoti lobių, tačiau pamačiusi šalia Cezario įsitaisiusią Norą ji pasiuto. Kas čia vyksta? Turėjo sau pripažinti, kad negali su ja varžytis nei jaunyste, nei išvaizda. Nuo to nuotaika dar labiau subjuro. Beata piktai nususuko ir kramtydama lūpas stengėsi negalvoti apie netikėtai pasirodžiusią jos kelyje konkurentę.

Kelionės vadovas pranešė, kad pradžioje vyks į Tabos uostą, o iš ten – keltu į Jordanijos kurortą Akabą. Kelionė keltu būsianti neilga, po jos laukia trumpa apžvalginė ekskursija Akaboje. Dar vėliau grupė vyks į Vadi Musą ir apsistos viešbutyje. Rytojaus diena skiriama legendinei uolose iškaltai Petrai. Grįžti atgal turėtų naktį.

Kelionė nuo viešbučio iki uosto nebuvo nuobodi. Kiek pavažiavus autobusas sustojo – gidas paaiškino, jog yra laiko iki kelto išvykimo, todėl galima atsigalvinti vietiniame restoranėlyje ir nusipirkti suvenyrų.

Martynas su Algirdu iš karto patraukė į smuklę. Prie Beatos, kuri ieškojo tualetu, prisigretino Elzė.

– Matau, tavo simpatija susirado draugužę, ir gana gražią. Žinau aš tokias, savo grobio jos taip lengvai neatiduos. Šliundra, – mestelėjo Elzė.

– Aš su dvidešimtmetėmis nekonkuruoju. Ne ta amžiaus kategorija, – kirto Beata ir nelaukdama, kol

Elzė jai ką nors atsakys, nuėjo. Jos rankos tirtėjo iš susijaudinimo.

Iki išvykimo dar liko laiko. Martynas su Algirdu užėjo garsiai diskutavo apie politiką, ir iš jų balsų buvo aišku – vyrukai, sužinoję, kad Jordanijoje alkoholio nebus, iš ryto ne vandenį gėrė. Algirdas pastebėjo Beatą ir mostelėjo, lyg siūlydamas prisidėti, tačiau iš jo veido ir judesių buvo galima suprasti, kad Beatos draugijos pernelyg netrokštama. O ji norėjo susitikti su Cezariu, kad pati suvoktų, – ir gal padėtų jam suvokti, – kokie gi dabar jų santykiai. Ar jis – vis dar draugas, vyras, partneris, ar jau tik žmogus, kurį pati Beata įviliojo į itin keistas aplinkybes ir paliko, ir jis dabar turi visą teisę žvelgti į ją paniekinamai.

Netrukus Andžejus pakvietė visus atgal į autobusą. Iš kažkur pasirodė ir Cezaris su Kluniu, tai yra Česlovu. Jie įnirtingai ginčijosi. Beata mielai būtų slapčia paklausiusi jų pokalbio, bet Algirdas, įsikibęs į parankę, nutempė ją vidun.

Autobusas pajudėjo.

Algirdas atsisėdo prie lango ir nusmigo. Beata atsisuko atgal – Martynas šnarpštė padėjęs galvą ant smulkučio Elzės peties, o toji su neslepama neapykanta vis bandė ją nustumti nuo savęs. Cezaris irgi ramiai snaudė. Į jo petį atsirėmė „žiurkė“ – Beata suteikė pravardę Norai. Lyg būtų išgirdęs, Cezaris prasimerkė.

Ištvėrė atšiaurų Beatos žvilgsnį, gūžtelėjo pečiais ir vėl užsimerkė. Nuo to judesio pabudusi mergužėlė blausiai apsidairė ir vėl priglaudė savo žavią galvytę prie jo. Cezaris bandė muistytis, bet paskui nurimo ir snaudė toliau. „Paršas!“ – įtūžusi Beata nesirinko epitetų.

Tolesnės šios dienos ekskursijos ji nelabai ir prisiminė – kažkur važiavo, kažkur stojo, kažkur plaukė ir ėjo, fotografavo didžiulę vėliavą ir ortodoksų bažnyčią... Tačiau visą laiką Beatai prieš akis šmėžavo švelniai prie Cezario peties prigludusi šviesiaplaukė Nora.

Vakare poilsiautojai atvyko į nedidelį viešbutuką Vadi Musoje. Baltas trijų aukštų pastatas stūksojo beveik miestelio pakraštyje. Po varginančios kelionės visiems buvo pasiūlyta gaiviųjų gėrimų. Klegantys partnautojai paslaugiai nešiojo iš autobuso bagažą.

Vėliau paaiškėjo, kad gidas Andžėjus išskirstė keliautojus po kambarius taip, kaip jam atrodė tinkama. Niekas nesiūlė rinktis ir neklausė pageidavimų. O gal ir klausė – bet ne jos. Nes užlipusi į antrą viešbučio aukštą ir atidariusi jai skirto kambario duris, Beata išvydo Algirdą.

VAKARIENĖ BUVO PATIEKTA NEDIDELĖJE TERASOJE ant viešbučio stogo, nuo kurio vėrėsi vaizdas į miestą

ir tolumoje dunksančius kalnus. Miesto žiburėliai žaismingai apšvietė baltus namukus. Glostė nuo kalnų atsklendęs vėjelis.

Panašios harmonijos norėjosi ir asmeniniuose santykiuose. Tačiau šie klostėsi visai ne taip, kaip Beata būtų norėjusi: ji buvo priversta kęsti Algirdą, o Cezaris, – tiesą sakant, vien galvojant apie tai Beatai trūko oro, – flirtavo su Nora.

Nosį kuteno stebuklingi kvapai, sklidantys nuo spirginamų ant grotelių arabiškų kepsnių. Andžejus palydėjo Beatą su Algirdu prie stalo, prie kurio jau sėdėjo kiti tautiečiai. Visi buvo kaip ir pažįstami. Prie kito stalo linksmi šurmuliavo lenkai. Taip jau išėjo, kad Beatai teko vieta šalia Česlovo. Tai neprasprūdo pro Noros akis. Arčiau jos pasislinko ir Algirdas. „Nesibaigiančios blevyzgos“, – pagalvojo ji pašaipiai.

Iniciatyvos ėmėsi Martynas. Jis atsistojo:

– Sveiki. Kaip žinot, mano vardas Martynas. Aš advokatas. O štai mano žmona Elzė. Manau, visiems neprošal būtų dar kartą prisistatyti, nors su kai kuriais jau ir pažįstami. Kaip sakoma, čin čin. Bet čia, deja, kilnosim kolą, nes šnapso neduoda, – mažai trūko, kad jis iš sielvarto pridurtų riebesnį žodį.

Dauguma pritariamai sulinkėsėjo – nealkoholinė vakarienė jiems atrodė skurdoka. Algirdas prisistatė kaip viešųjų ryšių specialistas, Beatą jis pavadino savo

drauge. Cezaris išsisuko pasakęs, kad yra atostogaujantis valstybės tarnautojas, ir akimis parodė Norai, kad dabar jos eilė pasisakyti.

– Nora. Užsiimu kūryba, – papūtė lūputes mergina ir įsitvėrė Cezariui į ranką.

Nuo šio vaizdo Beatai užvirė kraujas: „Taip taip. Žinau aš ir tavo žanrą, ir tavo repertuarą. Kasdien kuri primityvius ir lėkštus romanus, kurie neišvengiamai baigiasi prašymu palydėti iki lovos.“ Tuo metu kažką išlemeno Adomas ir Paulė. Daiva ir jos vyrelis apsiskelbė verslininkais. Na, o Česlovas pasirodė esąs apsaugos darbuotojas.

Martynas pasiūlė tostą už susirinkusiuosius.

Kol valgė, Beata leido sau negalvoti apie Cezarį. Bet vėliau nesusilaikė ir dirstelėjo jo pusėn. Nora labai stengėsi – jos koketiškas juokas ir gundantys judesiai neleido abejoti, jog ji siekia suvilioti Cezarį. O tam šios vilionės, atrodo, patiko. „Patinas“, – siuto Beata, per visą vakarą nesulaukusi nė kruopelytės Cezario dėmesio. Užtat Algirdo lipšnumas buvo begalinis: saulute, katinėli, zuikeli... Mažybiniai vardai liejosi kaip šaltinio vanduo.

– Nustok pagaliau, – suburbuliavo ji. – Joks aš zuikis. Mano vardas Beata. B-e-a-t-a, – paraidžiui pakartojo.

Išgirdęs Beatos šnypštimą Česlovas ironiškai šypstelėjo. Tačiau Algirdas nesiliovė meilikavęs – jis ir

toliau Beatą vadino saulute, spindulėliu ir panašiai. O jos širdį, matant, ką Nora išdarinėja su Cezariu, vėrė skausmas. Nora glaustėsi prie Cezario, vis padėdama galvą jam ant peties, švelniai grybštelėdama. Žodžiu, buvo pakilusi į lemiamą kovą. O ir Cezaris kažką vis kuždėjo jai į ausį. Buvo beveik aišku, kad šią naktį jie praleis kartu.

Netikėtai Beatos ausis lyg iš tolo pasiekė Algirdo balsas:

– Beata, tekėk už manęs, – ir prieš jos akis atsivėrė aksominė dėžutė su spindinčiu įstabaus grožio žiedu.

Beata neteko amo. Prieš save matė žiedą, o fone, – jis tik sustiprino įspūdį, kad žiedas nieko gero nelemia, – blondinę, smagiai besišnekučiuojančią su Cezariu. Galima sakyti, žiedas ir jo grožis ištirpo, išnyko to vaizdo neapsakomoje nešvankybėje.

Prisiminimai apie ankstesnes vedybas kėlė šiurpą. O dabar – še tau, pasiūlymas ištekti. Tokio pasiūlymo iš Algirdo Beata tikrai nelaukė. Jie kartu dirbo, gyveno, miegojo. Ar ji manė, kad jis pasipirš? Net nesapnavo nieko panašaus.

Beatos meilės ir vedybos buvo greitos, bet laimės tai neatnešė. Ar su metais tapo išmintingesnė? Beata Algirdo nemylėjo ir gerai tai žinojo. Jautė, kad visa savo esybe trokšta būti su Cezariu, tačiau... Tačiau jis Beatos nemyli, va – patenkintas kaip povas flirtuoja su

Nora, kuri yra šimtą metų jaunesnė ir gal kokį milijoną kartų gražesnė. „Ne!“ – norėjo atsakyti. „Ne!“ – rėkė Beata mintyse, tačiau lūpos išdavikiškai ištarė „taip“.

– Taip, – pakartojo jau garsiau, įbedusi kupiną nevilties žvilgsnį į Cezarį.

Prie stalo nuaidėjo audringi plojimai. Nors piršlybos vyko lietuviškai, Cezaris be žodžių suprato, kas atsitiko. Jie žiūrėjo vienas kitam į akis ir aplinkui nieko nematė. Beata prisiminė jų pirmą susitikimą Varšuvoje. Prisiminė, kaip jis tvirtai laikė ją apkabinęs, kai jie lipo iš laivo į jūrą. Prisiminė, kokia maža ir saugi jautėsi jo glėbyje. Jo rūpestingą žvilgsnį. Jo kvapą. Bučinių... Ir kartu praleistą naktį. Daugiau viso to nebebus. Dabar jis sėdi su Nora, laiko JĄ už rankos ir žiūri JAI į akis.

Kaip greitai viskas pasibaigė!

Cezario žvilgsnis užgeso, jis mandagiai linktelėjo Beatai ir palinko į Noros pusę. Pasipylė sveikinimai. Martynas pasiūlė pakelti taures už būsimą šeimą. Algirdas pradėjo lįsti bučiuotis. Visiems buvo linksma. Jie nesuprato, kas ją kamuoja.

Beatai, kuri jautėsi kaip sapne, įstrigo Česlovo jai tyliai pasakyti žodžiai:

– Beata, jūs darote didelę klaidą. Pagalvokite, kol nevēlu.